

LILLIA

Nedokázala jsem se rozhodnout, co si vzít na sebe. Nejdřív jsem chtěla něco uvolněného, jako džíny a košili, ale pak jsem si řekla, že radši ne. Co kdyby tam byli jeho rodiče? Měla bych si vzít šaty, něco decentního, třeba ty šedé s kulatým výstřihem a tenkým páskem. Jenže to by pak vypadalo, jako bych šla na pohřeb, a tak jsem si zkusila hedvábné košilové šaty se žlutými květy, ale to zas působilo moc jasně, moc vesele.

Dveře výtahu se s cinknutím otevrou a já vyjdu do chodby. Je pondělí brzo ráno, hodina před začátkem školy. Nesu proutěný košík s čerstvě napečenými čokoládovými cookies a přání k brzkému uzdravení pokryté růžovými a červenými obtisky rtěnkou namalovaných rtů. Na sobě mám námořnický modrý svetr s rolákem a béžovou minisukni, krémové punčocháče a hnědé semišové kotníčkové boty na podpatku. Vlasy jsem si natočila a stáhla je do nízkého culíku.

V duchu snažně doufám, že na mně není vidět, jak provinile se cítím.

Aspoň to nebylo tak hrozné, jak to vypadalo, opakuju si pořád dokola. A rozhodně to tehdy večer vypadalo hrozně. Vypadalo to příšerně. Vidět, jak se Reeve řítí z pódia a padá v pokrouceném chumlu na podlahu... na to nikdy nezapomenou. Ale páteř poškozenou nemá, jen pohmožděniny a bolesti. Jediné vážnější zranění je zlomená lýtková kost, což, uznávám, není zrovna super.

Bývali by ho pustili z nemocnice dřív, ale doktoři chtěli ještě udělat nějaké testy, aby se ujistili, že neměl záchvat. Pokud vím, na drogy ho netestovali. Byla jsem si jistá, že to udělají, ale Kat si zase byla jistá, že ne, že u někoho, jako je Reeve, u sportovce, se s tím nebudou obtěžovat. Takže o té extázi, co jsem mu tajně dala do pití, nikdo neví. Reeva nevyhodí z týmu ani ze školy a já nepůjdu do vězení. Dneska by ho měli pustit.

Nejspíš jsme z toho oba vyvázli ještě dobře.

Teď se vrátíme ke svým normálním životům. Ať už to znamená cokoli. Po tom všem, co se letos stalo, už nevím, jestli se ještě někdy budu cítit „normálně“, nebo jestli vůbec chci. Jako by existovala Lillia *před* a Lillia *po*. Lillia *před* žila bezstarostný život, vůbec nic netušila. Lillia *před* by nic z tohohle nezvládla – neměla by ani páru, co se sebou. Teď jsem mnohem drsnější, už ne tak jemná a bělostná jako lilie. Dost jsem toho zažila a dost jsem toho viděla. Nejsem ta holka, co byla tehdy na pláži s kamarády. To se všechno změnilo ve chvíli, kdy jsme potkaly ty kluky.

Dřív jsem se bála, že budu muset ostrov Jar opustit, že budu daleko od své rodiny a kamarádů. Teď ale myslím na to, že až příští rok nastoupím na vysokou, nikdo nebude znát Lillii *před* ani Lillii *po*. Budu prostě jen Lillia.

Žena na příjmu se na mě usměje. „Jdeš za naším hvězdným fotbalistou?“ zeptá se.

Opětuju jí úsměv a přikývnu.

„Má pokoj na konci chodby.“

„Díky,“ řeknu. „Je tam s ním někdo?“ zeptám se pak.

„Ta rozkošná drobná hnědovláska,“ mrkne na mě žena.

Rennie. Mám pocit, že se od něj od sobotní noci nehnula ani na krok. Dvakrát jsem jí volala, ale nezavolala mi zpátky. Nejspíš je na mě pořád našťvaná, že jsem se královnou podzimního plesu místo ní stala já.

Projdu chodbou. V ruce třímám košík a přáníčko. Nemocnice odjakživa nesnáším. Ty studené zářivky a pachy... Když jsem byla malá, vždycky jsem se snažila zadržet dech na tak dlouho, jak to jen šlo. Teď umím zadržet dech na docela dlouho, ale tuhle hru už nehraju.

Čím jsem blíž k jeho pokoji, tím rychleji mi buší srdce. Neslyším nic jiného než jeho tlukot a cvakání mých podpatků po podlaze.

A pak už stojím přede dveřmi pokoje. Visí na nich cedulka s jeho jménem. Jsou pootevřené na maličkou škvírku. Položím košík na zem, abych mohla zaklepat, a vtom ke mně dolehne Reevův hlas, zastřený a vzdorovitý. „Je mi fuk, co říkají doktoři. Takhle dlouho mi rekonvalescence nebude trvat ani omylem. Jsem v top kondici. Za chvíli budu zpátky na hřišti.“

Rennie popotáhne. „Však jim ještě ukážeme, Reevíku.“

Někdo se kolem mě protáhne. Sestra. „Dovol, drahoušku,“ zašvitoří a rozrazí dveře. Potom odhrne záves, který rozděljuje místnost napůl, a zmizí za ním.

A pak už vidím Reeva ve vybledlém nemocničním úboru. Neholil se, takže mu tvář zdobí lehké strniště, a pod očima má temné kruhy. V jedné paži má trubičku s nitrožilní výživou a nohu má v sádře, od chodidla až po stehno. Vykukují mu z ní jen prsty a ty má nateklé a fialové. Paže má plné řezných ran a strupů, nejspíš z těch střepů, co se té noci na všechny sypaly ze stropu. Několik větších ran má zašitých

tenkou černou nití. Na té nemocniční posteli mi připadá podivně malý. Vůbec si není podobný.

Rennie má zarudlé oči, a když mě spatří, přimhouří je. „Ahoj.“

Polknu a zvednu přáníčko. „To ti posílají holky z týmu. Moc tě... moc tě pozdravují.“ Pak si vzpomenu na sušenky. Vykročím a chci podat košík Reevovi, ale potom si to rozmyslím a jen ho položím na židli u dveří. „Donesla jsem ti sušenky. S čokoládovými kousky, myslím, že ti chutnaly, když jsem je loni pekla na tu benefici pro debatní tým...“ Proč pořád ještě mluvím?

Reeve si rychle otře oči rohem příkrývky. „Dík,“ vyrazí ze sebe ochraptěle, „ale během fotbalový sezony sladký nejím.“

Upřu pohled na jeho sádru. Nemůžu si pomoci. „Jasně. Sorry.“

„Každou chvíli tu bude doktor. Budou Reeva propouštět,“ prohlásí Rennie. „Asi bys měla jít.“

Cítím, jak rudnu. „Aha. Jasně. Dej se brzo do kupy, Reeve.“

Nevím, jestli se mi to jen nezdá, ale připadá mi, že když se na mě přes Renniino rameno zadívá, v jeho očích se zračí nenávist. Pak je zavře. „Měj se,“ sykne.

Teprve v půlce chodby se zastavím a konečně vydechnu. Třesou se mi kolena. V rukou pořád ještě žmoulám přáníčko.

KAT

„Je po něm,“ vzdychnu a padnu hlavou na volant. „Je totálně po něm.“

Můj starší brácha Pat si otře ruce do kusu špinavého hadru. „Kat, nebuď furt tak přehnaně dramatická a zkus znova nastartovat.“

Poslechnu ho a znovu otočím klíčkem v zapalování našeho kabrioletu. Nic se nestane. Ani pípnutí, ani zabručení. Nic. „To je pitomý,“ nadávám, protože ačkoli to Pat s motory umí, tuhle rachotinu už se mu zachránit nepovede. Naše rodina potřebuje nové auto, nebo aspoň auto, které bylo vyrobeno v téhle dekádě. Vylezu ven a prásknu dveřmi tak silně, že se celé auto otřeše. Poslední, co potřebuju, je chodit v zimě do školy pěšky a mrznout. Nebo ještě hůř, jezdit autobusem. No tak! Jsem přece ve čtvrtáku.

Pat po mně střílí pohledem a pak se vrátí k motoru. Kapotu má otevřenou a naklání se mezi čelními světly. Kolem zevlují pár Patových kamarádů a lijí do sebe tátovo pivo.

Takhle tráví pondělní odpoledne nejradši. Pat požádá Skeetera, aby mu podal hasák, a začne klepat do něčeho plechového.

Obejdu ho. „Možná to je baterkou,“ navrhnou. „Těsně než se to podělalo, vypnulo se mi rádio.“ Stalo se to dneska odpoledne. Rozhodla jsem se zatáhnout poslední hodinu a zajet k Mary. Chtěla jsem ji zkontrolovat, protože jsem ji na chodbách nikde neviděla. Nejspíš byla ještě pořád otřesená po tom, co se stalo na plese, takže se jí do školy ani nechtělo. Byla strachy bez sebe, že se Reevovi něco stalo. Chudinka. Jenže daleko jsem se nedostala. Auto mi chcíplo přímo na školním parkovišti.

Moje první myšlenka byla: *Je tohle karma?*

Sakra, doufám, že ne.

Pat se otočí, sáhne po dalším kusu náradí a skoro mě povalí na zem. „Krucí, mohla by ses hodit do klidu? Jdi si dát cígo nebo tak něco.“

Posledních pár dní jsem byla, no, trochu jako na trní. Kdo by nebyl po tom, co se odehrálo na tom plese? Nikdy v životě bych si ani nepomyslela, že odtamtud Reeva povezou na nosítkách do sanitky. Chtěly jsme, aby ho nachytali sjetého a vykopli ho z fotbalového týmu. Nechtěly jsme, aby skončil v nemocnici.

Neustále si v duchu připomínám, že to, co se na plese stalo, nebyla naše vina. Byl to zkrat elektřiny. Dokonce to tak dneska psali v novinách. Takže je to oficiální. Reeva ty výbuchy vykojely a spadl z pódia. Nebyla to ta extáze, co mu Lillia podstrčila v pití. Fakta jsou fakta.

A upřímně řečeno byl ten požár ve skutečnosti pozhlednější. Jasně, to, že hodně lidí utrpělo zranění, je pěkně nanič. Pár lidí pořezaly padající střepy, takže teď mají stehy, jeden kluk má popálenou ruku a jednu starší učitelku museli ošetřit, protože se nadýchala kouře. Ale díky tomu zkratu

si nikdo nevšímá nás. Reevovo zranění bylo jen důsledkem nastalého chaosu. S tím vším, co se semlelo, si Reeve určitě nebude pamatovat, že mu Lillia dala pít s extází.

Tak to aspoň opakuju Lillii.

Pat zvedne stříbrnou tyčinku a jeho kámoši zavrtí hlavou, jako by to bylo něco nehorázného. „Ježíši, Kat! Kdy sis naposled kontrolovala olej?“

„Myslela jsem, že to máš na starost ty.“

„To je základní údržba.“

Protočím oči. „Tys mi šlohnul cigára?“

„Měl jsem jedno nebo dvě,“ připustí rozpačitě Pat a ukáže na svůj ponk. Dojdu si pro krabičku a samozřejmě už je prázdná. Hodím mu ji na hlavu.

„Chceš odvézt na pumpu?“ nabídne se Ricky. V ruce už drží helmu. „Stejně potřebuju natankovat.“

„Dík, Ricky.“

Cestou z garáže mi Ricky položí ruku na bedra. Okamžitě si vzpomenu na Alexe Linta, jak na plese galantně vyvedl Lillii z té vřavy do bezpečí. Lituju, že jsem to musela vidět. Ne že bych žálčila nebo tak něco. Spíš mi to přišlo tak trapně přeslazené, až se mi zvedl žaludek. Zajímalo by mě, jestli se prostě jen choval mile, nebo jestli se do ní vážně zabouchnul. I když je mi to fuk. Vyšvihnu se za Rickyho na motorku a přitisknu se k němu, co nejvíc to jde.

Ricky se otočí. „Ty mě snad zabiješ. Víš o tom?“ sykne tiše a sklopí si hledí helmy.

Vidím v něm svůj odraz a vypadám fakt sexy. Mrknu na něj a věnuju mu nevinný pohled. „Jed“, přikážu mu. A Ricky v odpověď vytúruje motor.

Pravda je taková, že když nějakého kluka chci, dostanu ho. Včetně Alexe Linta.

Slunce se po šedém nebi kutálí k západu a silnice jsou víceméně prázdné. Takhle to na ostrově Jar chodí, když přijde

podzim. Skoro půlka obyvatel, co tu byli v létě, prostě zmizí. Ještě přijede pár turistů, co se budou rozplývat nad podzimním listím a podobně, ale jinak už je tu v podstatě mrtvo. Pár restaurací a obchodů už má po sezoně zavřeno. Je to depresivní. Už se nemůžu dočkat, až příští rok vypadnu a budu bydlet někde jinde. Doufám, že v Ohiu, na nějaké husté koleji Oberlinu. Ale klidně bych žila kdekoli, hlavně když to nebude ostrov Jar.

Ricky tankuje benzín do motorky a já si jdu do obchodu na pumpě koupit cigarety. Jsou drahé. Měla bych s tím seknout a šetřit prachy na vysokou. Otočím se zpátky k motorce a vidím strmý kopec, který vede k Middlebury. K Maryinu domu.

„Hej, Ricky, spěcháš zpátky?“

Usměje se na mě. „Kam jedeme?“

Ukážu směrem k Maryinu domu. Dveře mi nikdo neotevře, dokonce ani její pošahaná teta. Ze schránky už přetéká doručená pošta, trávník je přerostlý a vypelichanější než Shepova srst. Dojdu za roh a najdu si kámen, abych ho mohla hodit do okna v patře. V Maryině pokoji se nesvítlí, závěsy jsou zatažené. Mrknu do ostatních oken, jestli v nich nenajdu známky života. Všude je tma. Celý dům vypadá... no, strašidelně. Nechám kámen spadnout na zem.

Chtěla bych s Mary aspoň chvíli mluvit, abych ji uklidnila. Nemá se kvůli čemu trápit. Neměla by se užírat kvůli tomu, co se stalo. Ten kretén dostal, co si zasloužil, a je to. Doufám, že teď, když jsme tu pomstu dokonaly, může Mary prostě žít dál a neztrácet myšlenkami na Reeva Tatarského už ani vteřinu.